

тивна, прагматично ориентирана и елитарна, непрагматична. В опита на Яворов за класификация интригува друго: обособявайки и изкуствено разграничавайки *езиците*, той осъзнава историчността на собственото си слово, открива, че фазите, през които то принудително преминава и навлиза, са постулирани от традицията. Традицията обаче не е мислена като ценен, а като негативен опит – тя е деформираща, тъй като генерира предимно анахронични смисли и епигонска поезика. Нейните неписани, ала знайни закони са изведени в образа на една граматика, разслоена в кодове и предписания – как точно да се пише, кой е най-адекватно избраният изказ за добиване на оптимална видимост, прозрачност и комуникативност на смисъла. Тук достигахме и основната отлика на Яворовото критическо мислене: то се доближава до Пенчо-Славейковото и д-р-Кръстевото с неблагоприятното си пред рутинното писане, както и с по-рива да се систематизират и добият изчистен парадигматичен облик литературните факти, но по-нататък „Песен“-та внезапно изненадва с взривяването на „почерковата“ йерархия – взрив, който отвежда отвъд *езика*, отвъд набора предписания, отвъд кода, указващ начините за потребление на системата.

В „Песен“-та водещ мотив (разбира се, уговарянията за най-удачно разчетен лайтмотив могат безкрайно да продължат) е актът на инициация – на рязък „скок“ от екзо- към езотеричното слово или – към „новите настроения, новите слова“, характеризирани не толкова от поетическата, а предимно от фатическата функция. Новите езикови построения трябва да зазвучат с фундаментална убедителност – да утаят дълбоко в себе си традиционното, да потиснат или изобщо елиминират рутината. В този смисъл „Песен“-та онагледява разтърсващата неочакваност на „скока“ – от текст към метатекст, от *езика-послание* към *езика-код*. Само на пръв поглед творбата притежава синтагматични редове: на практика тя неестествено е положена сред редуциращите я „начало“ и „край“ и затова целостта ѝ не би се накърнила от прочита в обратна по-